

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Incarnatio Mystica Sive Christiformitas

Roger, Nicolaus

[Erscheinungsort nicht ermittelt], Anno MDCLXXXIV.

Cap. VII. Christiformitas cum lesv abscondito in obedientia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37940

Dominum, ut mente quoad poterit ei
adhærescat sine continenter, at crebris
certè ignitisque orationum evi-
brationibus, perpetua verò prece
operosa quæ in ipsa operatione ex u-
nius Dei nutu desiderioque suscepta
consistit, ut vel sic saltem sine inter-
missione orem. Ita denique gloriam
Domini cogitatione ac opere specu-
lantes transformabimur, Christiformabimur à claritate in claritatem,
tanquam à Domini spiritu animati.

CAPUT VI.

*Christiformitas cum Iesu abscondito
in Obedientia.*

S. I.

SI ratione duce sinerent parvuli ita
se duci tractarique, ut quotidie
matris ad nutum reguntur, versantur
in omnem partem, fasciis stringuntur,
lactantur, næ illi Obedientiæ laude
excellerent: atqui Christus Jesus pru-
dens sciensque, licet infans infanti-
lem istam tractabilitatem habuit, Pa-
tri

tri quidem factus obediens usque ad mortem crucis, & quæ placita sunt ei faciens semper, subditus verò parentibus, subditus postremo Herodi, quali monstro! etiã terroribus & Pilato obtraditam ei & Deo, per Tiberiũ Imperatorem scelestissimum authoritatem. O admirabilem obediendi formam! Deus homo obedit Deo & homini, ut inobediens homo discat obedire Deo, tum homini propter Deum. (a) Promerendi siquidem Dominum virtus est obedientia, quàm possum verissimè dicere solam esse virtutem omni creaturæ rationali agenti sub Dei potestate, primumque esse vitium tumoris ad ruinã suã potestate velle uti, cuius vitii nomen est inobedientia. (b) Filius minor qui voluit in sua potestate substantiam suam, quæ illi apud patrem optimè servabatur: factus suæ potestatis profectus est in regionem longinquam, hæsit principi malo,

(a) Aug. Gen. lib. I. c. 6. (b) Id. Ps. 70.

malo, porcos pavit, fame correctus est, qui saturitate superbus abscesserat. Ergo quisquis ita vult esse similis Deo ut ad illum stet, subjiciat illi animam suam, non ab illo recedat, ei cohaerendo per debitam obedientiam signetur tanquam ex annulo cera, illi affixus habeat imaginem ejus. Si autem perversè voluerit imitari Deum, ut quomodo Deus non habet à quo regatur, sic ipse velit sua potestate uti, quid restat nisi ut recedens ab ejus calore torpescat, recedens à veritate vanescat, recedens ab eo quod summè atque incomparabiliter est, in deterius mutatus deficiat? Hoc diabolus fecit, imitari Deum voluit sed perversè, non esse sub illius potestate, sed habere contra illum potestatem. (c) Non solùm voluit esse similis altissimo, sed etiam ipse & omnis superbus extollitur supra omne quod creditur, aut quod colitur Deus.

Vult

(c) *Bern. Ser. 4. vigil. Nat.*

Vult enim Deus fieri voluntatē suam,
dæmon & superbus vult fieri suam.
Jam videtur æqualitas, sed attende
male congruam proportionem; Deus
quidem in his tantum quæ ratio ap-
probat, suā vult fieri voluntatem; dæ-
mon verò & superbus, & cum ratione
& contra rationem Homo autem po-
situs sub præcepto audivit à Domino
Deo. Nol' tangere. Quid? hanc ar-
borem. (d) Si bona est, quare non
tango? si mala est, quid facit in para-
diso? quia bona est, sed nolo tangas.
Quare non tango? quia obedientem
te volo non contradicentem servum:
Serve, audi prius Domini jussum, &
tunc jubentis disce consilium. Bona
est arbor, nolo tangas, quare? quia
Dominus sum, tu servus. Hæc tota
causa est. Quomodo eris sub Domino,
nisi fueris sub præcepto? Non potuit
Deus perfectius demonstrare, quan-
tum sit bonum obedientiæ, nisi cum
prohi-

(d) *Aug. ubi suprâ.*

prohibuit ab ea re, quæ non erat mala: Sola ibi obedientia tenet palmam, sola ibi inobedientia invenit pœnam. Bonum est nolo tangas, bonum est, sed obedientia melior est. Proinde cum tetigeris numquid arbor illa malum erit, ut moriaris, sed inobedientia te subiecit morti, quia prohibita tetigisti.) Subditus itaque esto Domino, nec mortali, nec veniali, quoad poteris admissio peccato, quæque sunt ei placita, etiamsi non præceperit, facito semper.

§. 2.

NEc Deo solum, sed etiam homini propter Deum debetur Obedientia, ac justo planè iudicio: ut qui Deo subijci noluit homo, subjiciatur etiam homini, imposuisti homines super capita nostra. (a) Nec dedignandum servo quod præcessit in Domino. Siquidem non est servus major Domino suo. Ille enim cum jam crevisset

ætate

(a) Bern. ser. 3. de Circ. & ser. 19. Cant.

286 CHRISTIFORMITAS,
ætate & sapientia, & gratia apud
Deum & homines, cùm jam duode-
cim annorum esset & remansisset in
Hierusalem, & dixisset in his quæ pa-
tris sui erant oportere se esse: Non
acquiescentibus parentibus ejus, se-
qui illos in Nazareth non despexit
magister discipulos, Deus homines,
Verbum & sapientia fabrum & fœ-
minam. Quid? etiam addit sacra hi-
storia: Et erat, inquit, subditus illis.
Quousque sapiens eris in oculis tuis?
Deus se mortalibus credit & subdit,
& tu in viis tuis adhuc ambulabis? O
vos qui vestri curam semel superiori-
bus credidistis, quid rursus de vobis
vos intromittitis?) (b) Quàm pauci
inveniuntur in hac perfecta obedien-
tiæ forma, qui suam ita abjecerint vo-
luntatem, ut ne ipsum quidem cor
propriam habeant, ut non quid ipsi,
sed quid Dominus velit omni hora, re-
quirant cum Saulo dicentes sine inter-
missio-

(b) *Idem Ser. I. in convers. S. Pauli.*

missione: (c) Domine quid me vis facere:
& illud Samuelis, loquere Domine
quia audis servus tuus. Heu plures ha-
bemus Evangelici illius cæci, quàm
novi Apostoli imitatores! quid vis, ait
Dominus ad cæcum illum, ut faciam
tibi? quanta est miseratio tua Domine
quanta dignatio tua! sicine Domi-
nus servi quærit ut faciat voluntatem?
verè cæcus ille quia non consideravit,
non expavit, non exclamavit, absit
hoc Domine, tu magis dic quid me
facere velis, sic enim decet, sic omni-
no dignum est non meam à te, sed à
me tuam quæri & fieri voluntatem.
Sic profecto, sic multorum usque ho-
die pusillanimitas & perversitas exi-
git, ut ab eis quæri oporteat, quid vis
ut faciam tibi, non ipsi quærant Do-
mine quid me vis facere, sed occultè
vel apertè fatagentes, ut quod habent
in mente hoc eis spiritualis Pater in-
jungat, religiosæ petitionis obtentu
imperent potius prælatis suis, quam

(c) Act. Reg.

impe-

impetrent precibus armatis quod lubet extorquentes. Considerare necesse habet minister & vicarius Christi, quid sibi præcipi velint, non ipsi considerant quæ sit voluntas præceptoris. Non est obedientia eorum plena, non in omnibus parati sunt obsequi, non per omnia sequi proposuerunt eum, qui non suam, sed Patris venit facere voluntatem. Quique ne perderet obedientiam perdidit vitam. Discernunt & dijudicant eligentes in quibus obediant imperanti, imò in quibus præceptorem suum, ipsorum obedire necesse sit voluntati. Hujusmodi etsi tolerari se videant & condescendi timeant, ne ab utentibus patientia & benignitate Prælati, fiat tandem multitudo exhibitæ miserationis, cumulus justæ damnationis.)
(d) Disce homo obedire, disce terra subdi, disce pulvis obtemperare. De auctore tuo loquens Evangelista, &
erat

(d) Bern. hom. I. Missus est.

erat, inquit, subditus illis, haud dubium quin Mariæ & Joseph. Erubescere superbe cinis, Deus se humiliat, & tu te exaltas? Deus se hominibus subdit, & tu dominari gestiens hominibus, tu te proponis auctori? utinam mihi aliquando tale aliquid cogitanti, Deus respondere dignetur, quod & suo increpando respondit Apostolo: Vade, inquit, post me Sathana, quia non sapis ea quæ Dei sunt. Quoties enim hominibus præesse desidero, toties Deum meum præire contendo, & tunc verè sapio ea quæ Dei sunt. De ipso namque dictum est, & erat subditus illis. Si hominis ô homo imitari dedignaris exemplum, certè non erit tibi indignum sequi auctorem tuum.) Væ illis qui præsumunt, si non profunt, projecti sunt, non provecti, non præeunt, sed pereunt. Dicite obedienti quoniam bene. In voluntate superiorum hoc est Dei, sicut in pace in idipsum dormiat, & requiescat.

(e) Sed

(e) Sed jam tibi in ipsa obedientiæ via aliqua fortassis dura, & aspera occurrere possunt, ut accipias interdum præcepta nonnulla, quæ licet salubria sint, minus tamen suavia videantur. Hæc si molestè cœperis sustinere, si dijudicare Prælatum, si murmurare in corde, etiamsi exterius impleas quod jubetur, non est hæc virtus patientiæ, sed velamentum malitiæ. Dic animæ tuæ: veruntamen Deo subiecta esto anima mea, quoniam ab ipso patientia mea: necessaria est patientia, per quam omnia dura & aspera tacita amplectaris conscientia, te magis dijudicans & durius arguens, cui nimirum displicent, quæ ad salutem sunt: & in cogitatione tua semper partem magistri, quoad potes adversus te metipsum juvans: teque in omnibus accusare, ipsum verò magis excusare laborans.) Magnum est omnino sic vincere semetipsum, ac talis obedientia

(e) *Idem Ser. 3. de Circ.*

tia melior est, quàm victimæ. Ipsa est octava dies coronam virtutum absolvens, sicut octava dies eadem cum principio hebdomadis per motum circularem recurrens velut coronam erotundat: in ea circumciditur puer, & nomen JESU imponitur: circumcidit enim, ut nihil plus, nihil minus, nihil aliter, quàm imperatum sit, fiat, & nomen veri imitatoris JESU communicat. At enim dyscoli fortè imperant Principes, Magistratus, Prælati. Etiam Dominis dyscolis sicut Christo in simplicitate cordis obedire servi præcipiuntur ab Apostolo, quanto magis ingentii ac voluntarij ex voto servi? Christus agnovit Patrem in Herode, in Pilato, in tortoribus, & illis obedivit ut Patri: tu in Christianis Principibus & Magistratibus, in Ecclesiasticis ac Religiosis Prælatiis Christum agnoscere, Christo obsequi gravaberis? vide ne fatuè voluntariam corrumpas subjectionem, ac

N

VI

vitio tuo in turpem servitutem, & quæstuoso famulatu viliores ac inutiliores obedientia tua degeneret. Nil meriti apud Deum acquirit, nil de onere obediendi minuit, qui homini serviliter & ex timore obedit, non Christo ex amore imitandi. Porro qui murmurat adversus Prælatum, conspuit Christum, & qui non promptè ac hilariter obedit, non portat inter ubera fasciculum myrrhæ dilectum suum, sed velut scœnum stridula rota carri trahit JESUM.

§. 3.

PAtere, Religiose Lector, hîc tibi ad tantæ virtutis praxin proponi præclarum Religiosæ obedientiæ decalogum à magno obediendi Magistro P. N. S. Ignatio traditum Societati, cujus characterem præcipuum voluit esse obedientiam. Decalogum hunc solebat Ribadeneira eximius ille agiographus appellare testamentum B. P. N. Codicillum ego dixerim, si
ad

ad auream illam epistolam de obedientia tribus ante annis ab eo scriptam compares. Is anno, qui supremum ejus vitæ præcessit, ut memorat Sacchinus histor. soc. l. 7. Cùm doctum alioqui, ac strenuum sacerdotem, sed in rebus agendis suæ tenacem sententiæ, tandem indomabilem sociorum albo erasisset, advocato ad se P. Joa. viro, qui Polancum secretarium in scribendis epistolis adjuvabat. Ad esdum, inquit, testatum volo societati sit de obedientia quid mihi animo sederit, continuoque hæc dictavit Hispanicè: I. debeo omninò & in omnes partes coram Deo Domino nostro, coramque Præside meo resignatus esse. (Resignatio autem Religiosis viris est certa & liberalis voluntas, quâ inferiores omninò permittunt sese, & tradunt potestati arbitrioque regentium) II. Debeo optare ut ab eo Præside regar ac ducar, qui ad judicii mei & intelligentiæ ab-

negationem intentus sit. III. Debeo cunctis in rebus, unde peccatum absit, voluntatem ejusdem Præsidis, & non meam sequi. IV. Triplex est obediendi modus: unus, cum ex virtute obedientiæ jubeor, ac bonus est: alter, cum proponitur solùm, ut agam hoc vel illud (hoc est, ita parata est voluntas ad obtemperandum, ut non expectet præceptum) isque est melior. Postremus, cum aliquid efficitur ex aliquo tantùm signo cognitâ voluntate Præsidis, quamvis nec jubeat, nec proponat, isque est longè optimus, nempe ut qui obediendi alacritate nec imperij summi necessitatem, nec mandati denuntiationem expectat. V. Nullam debeo rationem habere, numqui mihi præest, maximus sit, an mediocris, an minimus: Verùm mea omnis devotio obedientiæ esse debet propterea, quòd locum Dei tenet; nam ea distinctio obedientiæ vim perdit.

VI.

VI. Cùm opinione aut iudicio meo id quod Præses mihi injungit, contra conscientiam meam, aut peccatum videtur esse, & Præsidi contra videtur, debeo ei credere, ubi clara ratio non repugnat. Quod si id à me nequeo impetrare, certè debeo meo iudicio meâque sententiâ abdicatâ remittere iudicio ac deliberationi unius aut duorum, aut trium. Huc verò nisi perveniam, longè absum à perfectione & partibus ijs, quæ in homine re ipsa religioso desiderantur. VII. Denique debeo non esse meus, sed eius qui creavit me, & qui locum illius teneat, ut quemadmodum pilula ceræ duci se sinit, ita ego tractari me ducique sinam vel in scribendis recipiendisque literis, vel in alloquendis hominibus his aut illis devotionem in eo, quod mihi mandatur, meam omnem reponens. VIII. Debeo habere me perinde ut cadaver, cui nec voluntas, nec intelligentia subest. Deinde

dè velut parvula effigies Crucifixi, quæ sine ulla difficultate verti se quamcunque in partem sinit. Postremò debeo me fingere quasi baculum in manu senis, quem ubi voluerit, & ubi commodum ei sit, ponat: ita debeo paratus esse, ut religioni usui sim, & obsequar quamcunque rem mihi mandaverit. IX. nec petere, nec rogare ex moderatore debeo, ut me in hæc vel illa mittat loca, ut huic alijve præficiat muneri; verùm cogitationes meas aut voluntates proponere, propositasque humi abjicere iudicio omni atque integrâ demandandi potestate relictâ moderatori, ut quod censuerit ille, quodque mandaverit, pro optimo iudicem atque habeam. X. Tamen in levibus ac bonis rebus licuerit veniam petere, ut stationes sacras obeundi, aut aliquid beneficij petendi, & quæ similia sunt, animo ita comparato, ut quod concessum negatumve fuerit, id præstare censeatur.

At-

Atque hætenus Decalogus; nam præceptum ultimum & undecimum spectat ad paupertatem. Hæc porro faciat qui in proximi salutem incumbit, & vir obediens loquetur victorias. Audiet illud Abrahamo dictum (a): *Quia obedisti voci mea, faciam te in gentem magnam*, nempe Patrem credentium. Sic Indiarum Apostolus in gentem magnam factus creditur, quia promptissime obedivit voci mittentis eum S. Ignatij. Sic denique JESUS obediens Patri usque ad mortem, JESU, hoc est, Salvatoris nomen implevit.

(a) Gen. 12.

CAPUT VII.

Christiformitas cum IESU prædicante in Mansuetudine.

QUOD cœperat facere JESUS nascens, hoc cœpit perrexitque dicere prædicans. Quidnam illud? *Discite à me, qui mitis sum & humilis corde. Quid mitius infante*

N 4

Deo?